

Kemp, který má být naším hostitelem pro příští dny, je již u vchodu problematický. Nebo spíše jeho obsluha. Dvě slečny v budce jsou asi placené od hodiny a od co nejdelší fronty. A daří se jim. A aby někdo nešvindloval a nevjel dovnitř mimo jejich evidenci, stojí u závory asi pět členů ochranky. Dostali uniformy a odznaky a jsou momentálně důležitější než agenti FBI. Skrz ty by se člověk ani neprostrílel, silně mi připomínají pionýry z mých dětských let. Když jsme konečně odbaveni, hledáme místo na stan. Každý z nás dostal při vjezdu mapku s instrukcemi, kam můžeme postavit bydlení a kam ne. Zajímavé je, že každý má na mapce zaškrtnutou jinou oblast. Ponecháváme si mapu, která nám vyhovuje, ostatní zahazujeme. Když je vše postaveno a vybaleno, jedu se Zdeňkem a Martinem hledat sklípek, který bude mít tu čest nás pohostit. V první vesnici Martin zastavuje a oznamuje nám, že chce navštívit nějakého kamaráda, co tu poblíž bydlí. To vidíme jako dobrý nápad...informace někoho místního o nejlepším zdejším víně za nejmenší ceny by se hodily.

„Tak tady bydlí.“ Ukazuje Martin na dům, před kterým zastavujeme. Slézá z motorky a jde do otevřených dveří. A za malou chvíli z nich rychle vybíhá.

„Jsou tam nějaký cizí lidi!“ vybafne s vykulenýma očima.

„A kdy jsi tu byl naposled?“ ptá se Zdeněk.

„Před deseti lety...nebo dvanácti...“ Přemýšlí.

„Třeba je to on, jenom zestárl...“ říkám Martinovi.

Ten chvíli opět přemýšlí. To nás trochu vyděsí. Když se totiž začne řídit myšlenkami, vždy to končí katastrofou, raději by se měl v životě řídit něčím jako je šestý smysl.

„Je tam nějaký chlápek a je moc mladej...a nějaká ženská. Sice sem ho dlouho neviděl, ale určitě neomládl a ani se nenechal přeoperovat na babu...“ vymyslí Martin. A překvapivě se otáčí a vbíhá opět do domu. Po chvíli vychází s úsměvem.

„Nechal se přeoperovat?“ ptá se Zdeněk.

„Ne, ale mám na něj telefonní číslo. Ty lidi to mají od něj pronajmutý.“ Vysvětluje.

Voláme a po chvíli se s Martinovým kámošem i shledáváme. Je to moc příjemný chlapík a nejhezčí na něm je, že vlastní vinný sklípek. Vede nás do něj a je to nádhera, posezení asi pro třicet lidí, atmosféra vynikající.

Martin mu vše chválí a loučí se.

„Hele, on mu neřekne, že sháníme nějaký pochlastání?“ ptá se mě Zdeněk.

„Asi zase přemýšlí, jinak nechápu, proč je tak mimo.“ Vysvětluji.

„A máte ve sklípku volno?“ ptám se

„Jasně, kdykoliv budete potřebovat.“ Odpovídá mile vinař.

„To je skvělý, až sem příště přijedu, tak pochlastáme.“ Rozplývá se Martin. Asi bych se u něj přestal spoléhat i na šestý smysl, když i těch prvních pět smyslů jsou nesmysly.

„Proč příště?“ nechápe Zdeněk „jsme tu dneska a žízeň máme taky dneska...!“

Dohadujeme večerní akci sami, a když se rozcházíme, ptám se Martina:

„Pro boha, proč si mu neřekl, že sháníme posezení?“

„Vždyť jste říkali, že ho seženeme až po návštěvě kámoše.“ Odpovídá.

„Ale ten tvůj kámoš má sklípek a rád nám ho pronajal...tak proč ses ho neptal?“ nemůže pochopit Zdeněk.

„Já myslel...“ začíná Martin...

„Sorry, já si nevšiml, že si myslel. Tak to je jasné.“ Chápe Zdeněk.

Večer odjíždíme všichni na degustaci vína. A je to nášup. Jen přijedeme, dostává každý do ruky malou skleničku a šoumen s koštýřem nám dává ochutnat. Nejdříve ždibec od všech bílých vín, poté stejný ždibec od červených. Již jsem na takovéto akci byl a vím, jaké víno mi chutná. A jiné ani neochutnávám. Ti, co ochutnali všechny vzorky, začínají mít problémy s chůzí. Před opravdovým pitím dostáváme klobásy, jednohubky a mísy se sýrem a uzeným. Nevím, kam budeme víno dávat, protože bříška máme nacpaná až po krk. Víno je ale dobré a asi bříško nepotřebuje...leze přímo do hlavy.

Po hodině se dostavuje u jednoho z nás první známka absolutní degenerace osobnosti. Roman stojí a z ničehož nic dostává nějakou křeč. Asi si přelil vínem i plíce a teď nemůže dýchat. Je to strašný

pohled, jak se svíjí a umírá. A jeho žena se na něj dívá a je absolutně v klidu.

„Ježiš, tak alespoň pomoz, když se mu blíží poslední hodinka!“ seřvu jí. Je mi sice jasné, že tajně miluje mě, jako každá blondýnka, ale měla by projevovat alespoň minimální zájem o smrt manžela.

„Neumírá, tancuje.“ Suše oznámí Iveta.

To mi vyrazí dech a jak tak koukám, vystřízlivělo to i ostatní.

„To je normální?“ ptá se má milovaná Petry.

„To je normální“ vysvětluje učitelka „alkohol je prvek, který ukáže, jaký člověk opravdu je. Každý chlap je skryté hovado a okolo půlnoci se to projeví na všech. Někdo to dokáže kamuflovat déle (kouká na svého muže), někdo krátce (kouká na Romana v deliriu) a někdo vůbec (koukne na mě).“

Má žena také pila, a tak nemá všech pět pohromadě a Petře přikyvuje. Roman má nějaký výpadek v amoku. Přestává se kroutit a jde k nám. Jeho chůze připomíná malé děti, když hrají skákací hru – Panáka.

„Smím prosit?“ zablekotá a kouká na Petru. Ta vstává a napřahuje se. Je mi jasné, co se stane, a tak situaci zachraňuji. Strkám jí vší silou do zad a ona padá na Romana. Ten vše pochopí tak, že pedagožka byla celou dobu natěšená na jeho společnost, obejmeme ji a uprostřed sklípku s ní předvádí něco neuvěřitelného. Popsat to jako tanec by bylo zdaleka nedefinující situaci. Spíše si představte chobotnici, co ulovila rybkou a v ten samý okamžik spadlo do vody nad ní elektrické vedení. V malilinkatých chvilkách z toho chaosu zahlédnu Petřin obličej. A musím na vzduch. Až venku ze mě spadává síla pohledu bájně Medusy. Kdybych nevypil litr vína a nemněl před očima bubliny s vodou asi bych na místě zkameněl.

Venku je stolek, u něj sedí vinař s Martinem, Pavlou, Petrem a já k nim přisedám. Na to, že upijí jen z malinkého soudku, jsou docela rozjetí... Nakonec ale zjišťuji, že nepijí víno. Slivovice. Kombinace vína a slivovice je šílená. Pavla se celkem drží a jen ucucává. Martin se nedrží a přecucal. Myslím, že tak týden nehrozí, že by přemýšlel. Destilát mu udělal v lebce ohníček a mám pocit, že mu nosními dírkami svítí táboráček ven. Sedíme tak deset minut a z oduševnělé debaty o životě nás vytrhává podivný šramot. Ze tmy se k nám něco blíží.

„Ty pěstuješ hrošíky?“ Ptá se Petr.

„To nebude hrošík, to spíš ucítil jídlo divočák z lesa.“ Zvažuje jinou možnost vinař.

Hrošík ve tmě se najednou zvedne na zadní a připlápolá ke stolu. Ve světle uvidíme Romana.

„To víno má sílu...musím ho něčím spláchnout“ zasípe a vezme džbáněk s průhlednou kapalinou. Barvou je mezi slivovicí a vodou minimální rozdíl. Účinností maximální. Nosní dírky se rozsvěcují jako u Martina a okolo uší se dělají modré čmoudíky. Ze sklípku vychází další postava. A jak tak koukám, nějaká vytočená postava. Petra. Asi bych se měl zasebevraždit sám, než ke mně dojde. Najednou mi v hlavě bleskne záchranný manévr.

„Vám to ale slušelo, když jste tančili...“ říkám Romanovi. V té chvíli je pedagožka u stolu, a jelikož je asi opravdu inteligentní chápe důsledek pochvaly pro příští okamžiky. Chce se otočit a zdrhnout, to už ale vyskakuje Roman a jako King – Kong si ji odnáší zpátky do sklepa. Zdeněk, její manžel říká:

„Tak tohle ti asi neodpustíš, být sebou, ode dneška nic nejím a nepiji, aniž bys to nedal nejdříve ochutnat své ženě.“

Člověk by si neměl dělat starosti dříve, než na krizi dojde. Do pěti minut sem na kaši a nějaká Petra je mi ukradená. A nemůže otrávit někoho, kdo už otrávený je. Alkohol by do těla už žádný jiný jed nepustil.

V jednu hodinu přijíždí taxi a odváží holky. Zůstáváme ve sklípku sami, a tak se konečně můžeme rozvinout důležitá témata. Probíráme ženské od shora dolů, nebo spíše od hrudi k pozadí. Docházíme k zajímavému názoru, že s titulem manželka se něco na dívce mění k horšímu. A co je ještě zajímavější – je rozdíl mezi přívlastky tohoto slova. Vlastní manželka a cizí manželka jsou dvě úplně odlišné funkce. Nakonec se usneseme, že nejvíce litujeme Zdeňka. Má doma vlastní manželku, a ještě navíc učitelku. Ten sice simuluje, že jí má rád, ale kdo by mu věřil. Ženy si své pracovní funkce berou domů...to je známé. Má milovaná je obchodní vedoucí a vedoucí ji drží i doma. Když to probereme, nejvíce litujeme Zdeňka a mě. Martin se rozesmutní. Doma mu to neklape, žena mu nerozumí, děti ho neposlušují...možná mu až teď došlo, že je ženatý. Nelitujeme ho. Na ty maličkosti, co nás s nimi obtěžuje, by si mohl stěžovat každý. Michal je čerstvě zamilovaný a chová se jak debil. Chválí holky.

Máme ho rádi, a tak mu jeho nemoc nepřipomínáme. Jemně mu jen vysvětlujeme, že na tom momentálně není nejlépe, a tak za půl roku se mu mozek vrátí.

„Eště že sou baby v pr....ty nás slyšet tak se pominou.“ Zahlásí Roman.

„Já to nikomu neřeknu...“ ozve se ustrašený hlas z rohu místnosti.

Lucie...ta nová z dvojice co je přivedl Roman.

„Ty vole, zvěd“ vyděsí se Martin.

„Já nejsem zvěd, já za to nemůžu, že jsem se nevešla do taxíku...“ brání se Lucka.

„Je mi to líto, ale musíme tě zabít...“ polituje ji Roman. Asi si vzpomněl na svůj půlhodinový monolog o prospěšnosti obrovského poprsí v manželství. Jeho žena nic takového nevlastní. Když tak vzpomínám zpátky, ani jedna z našich žen nevlastní to, co jsme tu před chvílí vychvalovali. Prsa pětky a větší, neustálou chuť na sex, při milování střídat erotické polohy s polohami servírovacími...svíčková do postele je hodně svůdná představa...dvakrát týdně si přivést na vaše obveselení v noci dvě až tři kamarádky...

„Je nám líto ale musíme tě zabít.“ Usnáváme se všichni. Vlastně všichni ne. Její kluk je proti. Ještě nejsou manželé, a tak v našem usnesení nevidí žádná pozitiva. K němu se přidává i Michal. Celou dobu chválil svoji Míšu, a tak se mu to machruje. Petr je tu bez ženské a také odmítá vraždit. Situace se vymyká z rukou.

Roman nachází řešení. Všichni se usnáváme na tom, že cokoli se z dnešního večera provalí díky Lucce, zdůvodníme takto: Jen naše milované polovičky odjely a my je mohli začít vychvalovat, přerušila nás Lucie a chtěla zneužít situaci k našemu hromadnému zneužití. Když jsme se bránili a se jmény našich žen na rtech ubránili, alespoň je bezostyšně pomlouvala.

„A představ si, když tě mučí učitelka a obchodní vedoucí!“ uzavírá řeč Zdeněk.

Přijíždí taxi a odváží nás za našimi láskami. Ještě před nastoupením musíme vyřešit delikátní situaci. Majitel sklípku se ožral s námi a nechce nic platit. My se ožrali na doraz a platit chceme. Nakonec vyhráváme, vinař je na alkohol zvyklejší, a tak dostává rozum jako první. Peníze si bere. Druhý den, když vystřízlivíme, nepředloženosti litujeme, ale jak se říká – po bitvě každý generál. V kempu všechny

naše lásky už spí, až na Pavlu. Martinovi se asi úplně vypálilo i chodící centrum a ztroskotává na stan. Pavla vylézá, a i pedagožka by jí mohla závidět, kolik synonym lze říci na spojení slov „debil blbej“. Martina při slovních hříčkách dokope o dvacet metrů dál a jde si lehnout.

Ráno je kupodivu lepší, než sem čekal. Hlava sice není úplně v konstruktérské kondici, ale blicí centrum je v klidu. Všichni se pomalu probouzí a vylézají ze stanů. Martin už není na přistávací ploše, kam ho evakovala kopanci jeho žena, ale překvapivě na prostranství ve spacím pytli leží ona.

„Vy jste se prohodili?“ ptá se zvědavě Michala.

„Musela jsem se zachránit katapultáží ze stanu.“ Vysvětluje Pavla a ukazuje na jejich obydlí. Na místě jejich stanu stojí horkovzdušný balón. Jenom místo horkého vzduchu je použito Martinových emisí. Skrz zapnutý zip se prodírá nažloutlý plyn a okolní prolétávající hmyz havaruje na zem a odmotává se po nožičkách na vzdálenou louku.

„Budeme to muset rozepnout, co kdyby si někdo v okolí zapálil cigaretu...“ uvažuje logicky – technicky Zdeněk.

Nemůžeme se však dohodnout, kdo se přiblíží k zipu a otevře vchod. Nikdo z nás není člen protichemické jednotky. Zachraňuje nás Roman. Vylézá ze stanu a stěžuje si:

„Včera jsem si propálil chuťové buňky, nic necítím a všechno mi chutná stejně...“

Zdeněk mu poradí: „Skákni si do stanu k Martinovi. Má tam hned u vchodu prášky, co ti pomůžou. Já na tom byl před čtvrthodinkou úplně stejně a už je to v pohodě“

Roman jde k zipu, otvírá ho a z oblohy padá dezorientovaný čáp. Asi metr od vchodu se spálí tráva a strom o kousek dál zežloutne předčasným podzimem.

„Tak už prášky nepotřebuju, všechno se spravilo...cítím, jak někdo něco smaží.“ Volá.

Když k nám přijde, má ohořelé chloupky v nose a obočí.

„Tomu bude radost vařit.“ Říká má žena.

„Jde o to, jestli si vůbec zaslouží něco k jídlu, co včera vyváděli, když jsme odjely?“ ptá se Petra Lucky.

Vidím jak Zdeněkovi, a Romanovi mrkne oko a já nenápadně ukazuji škrtící se krk.

„Já si nic nepamatuju“ odpovídá „asi sem to včera přehnala s tím vínem...“

Ze stanu vylézá Martin. Vrávorá se zalepenýma očima a naráží do Lucie.

„Hlavně nic neříkej holkám!“ zablekotá a pokračuje směrem k záchodům.

Nedojde. Zezadu ho zasahuje do zad přilba a on padá k zemi. Kdyby dopadl o půl sekundy později, trefí ho do hlavy kladívko na zatloukání stanových kolíků.

„Co nemá říkat!“ uslyším dvojhlas Pavly a Petry.

Lucka je ale formát.

„Co blbnete, celou noc spal v plynu se zapáleným slivovicovým hořákem v kebuli. Neví, co plácá!“

Všichni muži pokyvujeme hlavami a moc Martina litujeme, když mu teď chudáčkovi přeskočilo. Naštěstí přichází na řadu řešení jiných problémů. Loučení. Petrovi a Pavle s Martinem končí dovolená a dnes odjíždí. Snažíme se Pavlu přesvědčit, ať odloží jízdu na druhý den, až se Martinovi vrátí schopnost držet rovnováhu. Je to marné. Pojedou, i kdyby měl její muž celou cestu šoupat o zem nohama. A tak se loučíme a odjíždíme na výlet, který plánoval Roman. Sice není vůdce expedice, ale po sklípku není vůdců...jsou jen přeživší.

Parkujeme pod nějakým kopcem, všude okolo chladivé lesy. Zatím vypadá akce skvěle. Zamkneme motocykly a vyrážíme. Cesta stoupá a stromů ubývá. Slunce svítí jako kráva a hlava se začíná rozpínat. Sedám si do stínu nějaké informační cedule a vyzvídám:

„Jak daleko ještě půjdeme? Já osobně jsem se už prošel až, až.“

„Jsme v půlce cesty.“ Odpoví Roman.

Otočím se a jdu zpátky. Roman jde na opačnou stranu po obrovských šutrech.

„Co je?“ nechápe má milovaná.

„Je to logické“ objasním, „máme-li nějakou trasu výletu a jsme-li v půlce trasy, jak tvrdí Roman, jsme vlastně u cíle. Jedna půlka pochodu je totiž k cíli, druhá zpět na místo odkud jsme vyšli. Jsme na konci té první půlky, jdu dolů.“

Raději si pospíším, abych neslyšel všechny nadávky, nebo mě netrefil nějaký hozený kámen. U motorek si rozložím koženou bundu a šikovně uspořené čas využívám k produktivnímu spánku. Manželka

s ostatními mě budí asi po dvou hodinách. I když bych netrval na slově manželka. Spíše mě budí to, co z manželky zbylo. Ani nemá sílu křičet.

„Tak jak jste si to užili?“ ptám se mé milované.

„Je to kretén...“ sípe.

„Příroda, je nádherná, ale jsou jelita, která jí úplně vezmou kouzlo.“ Přidává se Petra a kouká na Romana.

„A kam jste došli?“ vyzvídám.

„Do pr...“ Slyším hromadnou odpověď.

Jedeme zpátky do kempu a nálada se až do noci nezlepší. Večer si ještě opečeme pár buřtů a jdeme spát. Já jdu spát – ostatní umírají vysílením.

Ráno vstáváme a vedení se navrací do mých rukou. Na pořadu dne je návštěva zámku. Lednice. Neplánuji však klasickou vzdělávací akci. Nepůjdeme do interiérů. To je předražená hloupost. Půjdeme projít krásný park a jeho atrakce. Pěkně pomalou procházkou k výletnímu místu zvanému Janův hrad. Po cestě dochází k malé roztržce. Má milovaná nasadí příliš rychlé tempo. Zkousím na ní volat, aby zpomalila, ale je to klasická manželka – povel od manžela vůbec neregistruje. Zdvihám malý kamínek a házím ho směrem k ženě. Nějakým nedopatřením nepadá vedle ní, ale mezi její lopatky na záda. Asi tam měla nějaký spínač, který mi po celou dobu manželství tajila. Vyskočila přibližně dvakrát výše, než měří a s kamenem v ruce, velkým jak má pěst, mě započala honit. Je v perfektní kondici. Uběhli jsme přibližně tři kilometry křížem, krážem, než se vzdala myšlenky na mé zabití.

Když jsme se začali nudit, zpestřovali jsme si chůzi poletujícími cyklisty. Šli jsme totiž po pěšince kolem lesa, na kterou podle cedulek měli cyklisté vjezd zakázaný. To je ovšem zbytečné, troubovi, který neumí číst a letí na trubkách s kolečky ukazovat nějaké cedulky. Kdyby uměl číst, udělá si řidičák a nemusí jezdit na hloupém bicyklu. A tak jsme se Zdeňkem zkušebně za zatačku dali kmínek suchého stromku. Výsledek byl více než uspokojivý. Analfabet, co přiletěl na kole, si mohl gratulovat k prozřetelné koupi cyklistické přilby. Škoda že neměl i cyklistický náhubek, takhle vykousl do pěšinky pěknou díрку. A než jsme vyšli z lesa, situace se opakovala ještě asi třikrát. Nejvíce nás pobavila nějaká paní s manželem. On jel první a ona za

ním. Situace byla zábavná díky nevyváženosti jejich manželství. On měl padesát kilo – ona sto padesát. Když přistáli, zvedla se jen ona. On se stal součástí minerálů v pěšince. Když se mu povedlo vydloubat se z šutříků, zadloukala ho zpátky. A řvala na něj tak, že v celé oboře ode dneška budou hluché veverky. On vybral trasu, on padl a srazil ji z kola...prostě omluvit ho může jen okamžitá smrt.

Došli jsme k hradu, a jak jsme se dozvěděli, není to zřícenina, ale je takhle schválně postavený. Stavěli ho asi předchůdci zedníků, co lepili paneláky. Jako ten náš. Když byla dcerka malá, v našem obýváku si vždy vytlačila tříkolku do jednoho rohu a poté sjížděla k protější stěně. Prohlídka hradu byla velice zajímavá, protože byla krátká a laciná. Od hradu k další atrakci zvané „Mešita“ jsme jeli lodí. Jelo se po řece, v které žili užovky a bobři. To alespoň tvrdil řidič té pramice. Bobra jsme neviděli, užovku možná ano...také to mohl být ale úhoř, nebo rekreující se zmije. Prostě něco dlouhého se válelo ve vodě a on tvrdil, že je to had. Dojeli jsme až k Mešitě a nahoru na ní fakt nelezli. Je to vlastně vysoká hubená věž, která má prý nahoře skvělou vyhlídku. Jak jsme se informovali, bez hospody či alespoň malého občerstvení. Na co se tam lidé dívají, když tam není výčep nevím.

U zámku na nás čekali noví účastníci naší dovolené. Hrobníci. Ti jeli i vloni. Takže to vlastně byli noví – staří kamarádi. Jak jsem psal už minule, mají velkou tříkolku zvanou trike, celou v černé barvě. Hrobníci, je jejich přezdívka podle Standova zaměstnání. Nedělá v parlamentu, jak by se zdálo, ale jedním z jeho oborů je kamenictví. Společně odcházíme na oběd do restaurace.

Musím podotknout, že ve všech restauracích nás vidí opravdu rádi. Parta rozežraných motorkářů je zárukou vysoké tržby. Objednáváme si, a když konečně obsluha jídlo přináší, vybuchuje Michal. Ten nový Michal od Lucky – né ten zamilovaný od Míši. Zamilovaní lidé si nikdy na jídlo nestěžují. Sežerou, co se jim dá, a ještě to pochválí. To je jeden z příznaků té choroby. Netvrdím tím, že by tento Michal neměl svoji partnerku rád, ovšem hlad předčil sílu vztahu. Hlad neukojený, protože na jeho jídlo zapomněli. Dostává porci asi po patnácti minutách, a když před něj položí talíř, cedí skrz zuby:

„Dostal sem něco úplně jinýho, než sem si poručil. Rejži nežeru, mám na ní alergii.“

„Tak si chćpni zdravej, bez alergie – hlady.“ Povídá mu jeho Lucie.

Michalovi trvá dalších pět minut, než zvítězí strach o život nad strachem z nemoci. Bere si příbor a než se stačí zabodnout do masa, okoloidoucí číšník mu bere talíř se slovy:

„Já si to splet, to patří někomu jinému...“

Jsme v nějaké lepší restauraci a řev kamaráda nějak nezapadá do tiché atmosféry. A to ani nekřičí konkrétní slova. Přibíhá obsluha a konečně nese jeho stravu.

„Mám o dva knedlíky míň, než jsem si objednal!“ vzteká se dál Michal.

„Je to normovaná porce, zasytí každého!“ odsekne vrchní.

Když platíme, Michal s klidem odchází. Vrchní ho dobíhá až venku u trafiky.

„Neplatil jste, pane...“ volá.

„Já si to splet, asi sem to zaplatil někomu jinému.“ Odpovídá.

„Nedělejte si vtípky a zaplaťte!“ nervózně se kroutí obsluha.

„Tady máte.“ Říká kamarád a sype mu do ruky hromadu drobných, které právě vyměnil v trafice.“

Nečeká na nic a odchází k motorkám.

„A co když to není všechno!“ zoufale vykřikuje vrchní.

„Je to normovaná suma peněz a uspokojí každého.“ Říká kamarád a v klidu odjíždí